

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஸஹீ.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த
ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

205

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சர்வரி — மர்கழி

DECEMBER - 1960

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं दिभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசாரியர், Mg. Ed.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வருஷச் சந்தா ரூ. 3--0--0

அஸ்மத்குருபரம்பராயோ நம:

அம்ருத ஹரி.

205

சர்வரி

மார்கழி

— பத்ராதிபர்கள் —

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மே. ஸ்தாராஜாசாரியர்

1960

DECEMBER

अनवद्यह्यसूकीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

மதிநிறைந்த நன்னுள்

நமது லஹரியின் இவ்விதழ் மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னுளில் அவதரிக்கின்றது. அடுத்த இதழ் திருப்பாவை சாத்துமுறையான மறுநாள் அவதரிக்கப்போகின்றது. இடையில் பக்த பாகவதமணிகள் எங்கும் ஆண்டாள் தீவ்யஸூக்திகளின் பிரவசனமும் சிரவண்முமாகவேயிருந்து எங்குந் திருவருள் பெற்றின்புறுவர்.

திருப்பாவையைப் பற்றி இப்போது மிகச் சுருக்கமாக ஒன்றை யுரைப்போம்.

“பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடிகாட்டும்
வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும்—கோதை தமிழ்
ஐயைந்து மைந்து மறியாத மானிடரை
வையஞ் சுமப்பதும் வம்பு.”

என்கிற வெண்பா உலகமறிந்ததே. இதில் அதிஸயோக்தியாக ஒரெழுத்தும் அமைந்ததில்லை. இந்த வெண்பாவுக்குச் சிலர் பொருள் கூறுவதாவது, பாதகங்களைத் தீர்ப்பவனான பரம புருஷனுடைய திருவடியைக் காட்டுமதான வேதமனைத்துக்கும் வித்தாயிருப்பது கோதை தமிழ்—என்று.

இங்ஙனே பொருள் கொள்வது ஏலாது. பாதகங்கள் தீர்க்குமென்பதும் பரமனடிகாட்டுமென்பதும் “வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும்” என்பது போலவே கோதை தமிழுக்கே விசேஷணமாகும். திருப்பாவையானது ஸகல பாதகங்களையும் தீர்க்கவல்லது. இதுதானே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுக்க வல்லது. இவ்விதசயங்களுக்கு மேல் வேதமனைத்துக்கும் வித்துமாம் இது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அநாதியான வேதங்களுக்குத் திருப்பாவையை வித்தாகச் சொல்லுவது பொருந்துமோ என்று சங்கிக்கவேண்டா. “ஔகாரபவா வேதா:” (ஔங்காரப்ரபவா வேதா:) என்றும் “ப்ரணவா வேதா:” (ப்ரணவாத்யாஸ் ததா வேதா:) என்று முள்ள பிரமாணங்களின்படி வேதமனைத்துக்கும் வித்து—ப்ரணவம். அதுதானே திருப்பாவையாக வடிவெடுத்ததென்பது பரமார்த்தம். இதனை அடுத்த இதழில் விவரிப்போம்...

பயமும் அபயமும்

தைத்திரிய உபநிஷத்தில் “அथ நஃ பயம் பவதி” என்றும் “அथ சோ஽பயங்கதோ பவதி” என்றும் இரண்டு வாக்யங்கள் ஓதப்படுகின்றன. நமக்கு ஒருகால் பயமுண்டாகிறது, ஒரு கால் பயம் கெடுகிறது என்பதாக இதில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் பயக்ருத் பயநாஸந:” என்று இரண்டு திருநாமங்கள் ப்ரஸித்தமானவை. நமக்கு பயமுண்டா வது எதனால்? பயம் கெடுவது எதனால்? என்று பார்க்குமளவில் பயஹேதுக்களும் அபய ஹேதுக்களும் பல பல காணப்படும். காட்டிலே தனியாகப் போமவனுக்கு பயமுண்டாகிற தென்றால், கள்ளர்களால் பிடிபடுவோமோ? புலி சிங்கம் முதலிய துஷ்ட மிருகங்களினால் நலிவுபடுவோமோ? என்கிற பயமாகும். தகுந்த துணைவருடனும் ஆயுதங்களுடனும் போ மவர்களுக்கு அந்த பயமில்லையாகிறது. இங்ஙனே பல வழிசளில் பயத்தையும் அபயத்தையு ம் காணலாம்.

பிராமாணிகர்களுக்கு இருந்த விடத்திலேயே ஒரு வகையால் பயமும், ஒரு வகையால் பய நிவ்ருத்தியு முண்டாவதைப் பற்றி நம் ஆசாரியர்கள் தெரிவிப்பதைப் பற்றி இங்குச் சிறிது பேசுவோம். ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் “ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம் பயஹேது: பகவத் குணாநுஸந்தானம் அபயஹேது” என்கிற சூர்ணையினால் தெரிவிக்கப்படுகிற பயாபயங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறோம்.

ஆழ்வார்கள் “அஞ்சேலென்று கைகவியாய்” என்றும், “அஞ்சல மென்று என்னைத் காக்க வேண்டும்” என்றும் இப்புடைகளிலே பல காலுமருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். எம்பெருமானுடைய ஒருவந்தமான ஹஸ்த முத்தரைக்கு அபயமுத்திரையென்று திருநாமம் ப்ரஸித்தமாயுள்ளது. ‘ஹஸ்த: ஸ்ரீரங்கபர்த்துர் மாம் அவ்யாத் அபயமுத்திரித:’ இத்யாதிகளான ஆசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளையும் நினைப்பது. பக்தர்களுக்கு பயமுண்டாகக் கூடுமென்று நினைத்தாலல்லது எம்பெருமான் அபயமுத்திரை காட்ட அவகாஸமில்லை. இஹலோக பரலோகங்களில்லையென்றும், புண்ய பாபங்களில்லையென்றும், நாம் யதேஷ்டமாக உண்டுறங்கித் திரியலாமென்றும் நினைத்திருக்குமவர் களுக்கு பயமுண்டாக ப்ரஸக்தியேயில்லை. அன்னவர்கள் அபயமளிக்கக் கோருமவர்களு மல்லர். ஸாஸ்த்ரவஸ்துபர்களின் படி எத்தகைத்தென்னில்; இவர்கள் நிச்சலும் தம்முடைய தோஷங்களையும் பகவத்பாகவத குணங்களையுமே நினைத்துப் போது போக்குமவர்களாகையாலே தம்முடைய தோஷங்களை உள்ளபடி நினைக்கும்போதுகளில் ஒருபயமுண்டாகியே திருமிவர்களுக்கு. அதாவது “மானேய் கண்மடவார் மயக்கில் பட்டு மாநிலத்து நானே நானாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்தேன்” என்றும் “கொன்றேன் பல்லுயிரைக் குறிக்கோ ளொன்றிலாமையினால், என்றேனுமிரந்தார்க்கு இனிதாக வரைத்தறியேன்” “நலந்தா னென்றுமிலேன் நல்லதோரறம் செய்துமிலேன்—எப்பாவம் பலவுமிவையே செய்தினைத் தொழிந்தேன்—பாவமே செய்து பாவியானேன்” என்றும்,

“அமர்யாத: ஶுத்தரத் சலம்திரஸையா ப்ரஸவபூ: க்ருதக்னோ துர்மாரீ ஸ்மரபரவஸோ வஞ்ச நபர:; ந்ருஸம்ஸ: பாபிஷ்ட:” என்றும் இத்தகைய பாசரங்களையும் சுலோகங்களையும் அநுஸந்தானம் செய்யும்போது ‘அந்தோ! அபரிமிதங்களான பகவதபசாரங்களுக்கும் பாகவதாப சாரங்களுக்கும் அஸஹ்யாபசாரங்களுக்கும் கொள்கலமான நாம் இவ்வுலகிலும் மேலுலகி

‘லும் எவ்வெவ்விதமான கஷ்டங்களையுபவிக்க நேருமோ? என்று அஞ்சாமவிருக்கமுடியாது; அபரிமிதமான அச்சமுண்டாகியே தீரும். அந்த பயத்திற்குப் பரிஹாரமெப்படியென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது ஆவஸ்யகமாகும். அதைத் தெரிவிப்போம்:—

பகவத்குணநுஸந்தானம் அபயஹேது = எம்பெருமானோ வென்னில் குணக்கடலாயிருக்குமவன். நம்முடைய தோஷங்களைப் பார்த்து இகழாமல் அங்கீகரித்து இவற்றைப் பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்கு உடலான திருக்குணங்கள் நிரம்பியவன் அவன். தயை, க்ஷாந்தி, வாத்ஸல்யம் முதலான அவனது திருக்குணங்களை நாம் அநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்க நம்முடைய அச்சம் அகன்றெழியும். கொடிய வியாதியினால் பீடிக்கப்படும் நோயாளியொருவன் மிக நிபுணனான மருத்துவனைக் சண்டவாறே எப்படி பயம் கெடுவனோ, ஐந்தறித்ரனானவன் குடும்ப போஷணம் எப்படி செய்யப் போகிறோமென்று அஞ்சிக்கிடந்தவன் பரமோதாரனான ஸொருவனைப் பெற்று எப்படி பயம் கெடுவனோ அப்படியே தோஷபூயிஷ்டர்களாய் ஸம்ஸாரக் கடலில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் நாமும் பகவத்குணங்களை நினைக்க நினைக்க “நன்று மஞ்சவன் நரகம் நானடைதல்” என்றிருந்த அச்சம் நீங்கித் தெளிவு பெற்று மார்பிலே கைவைத்துறங்கலாமன்றோ.

இவ்விஷயத்தை ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்திலே—

“ஐராவதஸூரநாபெரவாரிஹாணீயஸூ ஊதொ

நிஹீநாஹாரொஹ நூபஸாஸஸுலஸூஸூடிஹி |

டியாவிலொ வலொ நிரவயிகவாஹீ ஜயபெ

தவ ஸூரஸூரஸு மூணமணிதீஜாதி மதஹீ: || ”

என்கிற ச்லோகத்தாலே காட்டியருளினார். இதில் பூர்வார்த்தத்தினால் - தம்முடைய தோஷங்களை நினைத்து அஞ்சுகிறபடியையும், உத்தரார்த்தத்தினால், அத்தலையில் தயாவாத்ஸல்யாதி களை நினைக்க நினைக்க அச்சம்கெடுகிறபடியையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

பயாபய ஹேதுக்களைக் கீழ்ச்சொன்னபடியாக வல்லாமல் விபரீதமாகக் கொள்வாருமுளர். பகவத்குணநுஸந்தானம் அபயஹேது என்பதை “பகவத் தோஷாநுஸந்தானம் பயஹேது” என்றாக்கியும், “ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம் பயஹேது” என்றதை “ஸ்வகுணநுஸந்தானம் அபயஹேது” என்றாக்கியும் பகவானுடைய தோஷங்களைக்கண்டு பயப்படுவதும், தங்களுடைய குணங்களைக்கண்டு பயங்கெடுவதுமாயிருப்பர் சிலர். பகவானுடைய தோஷங்களைக்கண்டு பயப்படுகையாவது என்னென்னில்; பகவானிடத்தில் தயை வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக ஸ்வாதந்திரியமுள்ளதன்றோ, அதை ஒரு தோஷமாகக் கருதக்கூடும். அன்றியும், அஸ்மதாதிகள் செய்யும் கருமங்களுக்குத் தக்கபடி பலன் பெறுவிப்பவன் என்பதையும் தோஷமாகக் கொள்ளலாமன்றோ. ஆக, அநாதிகாலம் தனக்குப் பரதந்திரமான ஆத்மவஸ்துவைக் கர்மவியாஜத்தாலே ஸம்ஸாரியாக்கிப் போந்தவனன்றோ வென்றும், நம்முடைய கருமங்களையே கணக்கிட்டு அவற்றுக்குத் தக்கபடி பலன் கொடுப்பவனன்றோ வென்றும் நினைத்து, இன்னமும் இவன் நம்மை ஸம்ஸாரப் படுகுழியிலேயே தள்ளினால் என்ன செய்வது! என்று பயப்படலாம். இதுதான் அவன்படியைப் பார்த்து பயப்படுவது. இனி, தன்படியைப் பார்த்து பயங்கெடுகையாவது என்னென்னில்; ‘நாம் முன்பு பலவகையான பகவதபசார பாகவதாபசாரங்களைச் செய்து தோஷபூயிஷ்டராயிருந்ததுண்டாகிலும், இப்போது அப்படியல்லாமல் ஒரு ஆசாரியரையடுத்து ஆத்மகுணங்களை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு யதாசக்தி நல்லொழுக்கங்களையு முடையோமாயிருப்பதனால் நம்மைக்கொண்டு நாம் பேறு பெறுவதற்குத் தட்டில்லை’ யென்று தன்படியை நினைத்து அச்சம் கெட்டிருக்கை. இத்தகைய விபரீதவுணர்ச்சியுண்டாமளவில் தன்னுடைய அஜ்ஞானமே பலித்து நிற்கும். ‘நாம் நமக்கு நாசத்தை விளைத்து கொள்ள முடியுமே’

யொழிய, நம்மாலே நாம் கடைத்தேற முடியாதென்று நினைக்கையும், எந்த நிலைமையிலும் எம்பெருமானே நமக்கு ரக்ஷகனாகையாலே அவனுடைய திருக்குணங்களை நம்பியே நாம் அச்சங்கெட்டிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கையும் நன்றான ஞானத்தின் காரியமாயிருக்க அதற்கு விபரீதமாக நினைக்குமளவில் அஜ்ஞானமே பலிக்குமென்னத் தட்டுண்டோ?

இதற்குமேல் பிரபலமான வொரு பூர்வபக்தம் ப்ராப்தமாகிறது; எம்பெருமான்படியை நினைத்து அஞ்சுகை தவறு என்றன்றோ இப்போது சொல்லி நின்றது. நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் எம்பெருமான்படியை நினைத்தே அஞ்சுவதாகப் பாசுரங்கள் பேசியுள்ளமை காணாநின்றோமன்றோ. திருவாய்மொழியில் ஏழாவது பத்தில் “உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமை தீற்றி” என்கிற முதற்பதிகமும், பெரிய திருமொழியில் “மாற்ற முளவென்கிற முடிவு பதிகமும் எம்பெருமான்மீது பரிபூர்த்தியாகப் பழியிட்டே தோன்றி யிருப்பனவன்றோ. “உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமை தீற்றி என்னை யுன்பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையே நலிவார்னின்ன மெண்ணுகின்றாய்-உன்னை நான னுகாவகை செய்து போதி கண்டாய்—உன்னடிப்போது நான னுகாவகை செய்து போதிகண்டாய்” என்றிங்ஙனே கூறியுள்ள பாசுரங்கள் அப்பெருமானிடத்தில் கெட்ட குணமிருப்பதாக நன்கு காட்டவில்லையா? “மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்று இன்னமாற்றங்கரை வாழ்மரம் போல் அஞ்சுகின்றேன்” என்பது முதலான திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களும் இவ்வகுப் பிலேயே அவதரித்துள்ளதனால் அவையும் எம்பெருமான் மீது பழியிடும்வையாகவே காண்கின்றன. இவற்றால் “பகவத்குண நுஸந்தானம் அபயஹேது” என்றது போய் “பகவத் தோஷாநுஸந்தானம் பயஹேது” என்பதாகவன்றோ தேறிவிட்டது—என்று சங்கிக்க இட முண்டாகின்றது.

இதற்கு நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்யும் பரிஹாரம் கேண்மின். இரண்டு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டிப் பரிஹாரிக்கும்படி காண்மின்.

“ப்ரஜை தெருவிலே இடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே” என்றும்,

“ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையில் நின்று வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினுள்ளைக்கடவதிறே” என்னுமில்விரண்டு ஸ்ரீ ஸுக்திகள் ஸ்ரீ வசனபூஷணத்திலுள்ளவை. இவற்றின் பொருளை விவரிப்போம். (1) குழந்தையானது விளையாட்டுக்காகத் தெருவிலே ஓடி அங்குமிங்குமலைந்து இடறிவிழுந்து கனத்த காயம் படுகிறது. அதனால் நோவெடுத்து அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து தாய் முதுகிலே குத்துகின்றது; இதை எங்கும் காண்கின்றோம். அது தான் பட்ட கஷ்டத்திற்குத் தன்னை நொந்துகொள்ளாமல் தாய் முதுகிலே குத்துமதன் கருத்து யாதெனில், தனக்கு இவ்வேதனை வந்தது தாயாலே—என்பதாம். ஒழிக்கவொழியாத வறவை யுடையனுமாய், கர்மாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே இவன் படுகிற கஷ்டங் களைத் தவிர்க்கைக்கு சக்தனுமாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் நலிவுபடவிட்டு விலக்கா தொழிந் தால் ‘அவன் இவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறான்’ என்னலாமன்றோ. விலக்காத மாத்திரம் கொண்டு அவன் செய்தானென்னலாமோ வென்ன; (2) ‘குழந்தை கிணற்றின் அருகே விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. முற்றத்திலே அந்யபரையாயிருக்கும் தாய் அதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தும் குழந்தையை அருகே வரவழைத்துக் கொள்ளாமலிருந்துவிட்டாள். திடீரென்று குழந்தை கிணற்றில் விழுந்திட்டது. அடுத்த க்ஷணத்தில் தெருவி லுள்ளாரெல் லாரும் குழுமிவிட்டார்கள். அத்தனைபேரும் சொல்லுவது என்னவென்றால், குழந்தைக்குக் கிணற்றினருகில் இருப்பதற் தாய் அனுமதித்திருந்ததனாலன்றோ இது கிணற்றில் விழுந்தது; ஆக இவளன்றோ தள்ளினாள்’ என்றே சொல்லுவது.

இதற்கு மேலும் தோன்றக்கூடிய சங்கைகளை மற்றொருகால் எடுத்துக் கழிப்போம்.

பாத்தானி ப்ரேக்ஷாமஹே । தेषு ச விஷயவாக்யேசு உபதிஷ்யமானானாं தர்மாணாं த்ரீமந்நாராயணாஸாதாரண்யமேவ த்ருதிபுராணாதிஸு ப்ரஸித்தமிதி ததேதத் ப்ராதான்யேநாவதேயத் । ஆநந்நமயத்வத் ஆதித்யமண்டலாந்தர்வதித்வத் புண்டரீகாக்ஷத்வத் அபஹத் பாம்பத்வத் மோக்ஷ஫லகோபாஸநவிஷயத்வத் அநீந்நாதிஸர்வதேவதாந்தர்யாமித்வத் சர்வதூதாந்தராத்மத்வத் இத்யாதிருபாணா தர்மவிசேஷாணாமாஸ்ரயதூதத் வஸ்துவேவ ஜகத்காரணம் தவதிதூமஹ்தீதி ப்ரதிபாதிதயத்ஸூத்ரகாரஸ்ய த்ஹதா ததவந்நாராயண ஏவ ததாவிதத்வேநாவதாரித இதி ப்ராமாணிகா: ப்ரதிபதேரந் ।

ஆநந்நமயத்வத் நாராயணஸ்யேவ அஸாதாரணோ தர்மே இதி நிரூபணத் ॥

33. நிரூத்ததர்மாணா தாராயணாதந்யத்ர அஸததவோ தி ஸுஸ்பத: । அதானுயுஜ்யேத கிமாநந்நமயத்வத் நாராயணஸ்யேவ அஸாதாரணோ தர்ம: ? கிமேவ் ராஜாஜ்ஞா ? இதி । அந்நோத்யதே । தூரே தாவதாஸ்தாமஸதீயோஸ்திநிவேச அம்ரஹோ வா : ஆபநிஷதீ ப்ரகியா சூத்ரீ ப்ரகியா ச கீததீத்யேவ த்வலு ப்ரேக்ஷணீயம் ப்ராஜ்ஞ: : ஆநந்நவல்லிமதீயானா தீதி-ரீயோபநிஷத் * த யத்யாஸ்தம் புருஷே । யத்யாஸாதாதித்யே । த ஁க: * இதி ஆநந்நமய-ஆதித்யமண்டலாந்தர்வதிநோ-ரீக்யமூபதிததி । நாஸ்தி த்வலவத்ர த்ததேஹ: । அத ஆதித்யமண்டலாந்தர்வதி க: ? இதி விவேசினீயத் । ஆநந்ந-மயாதிகரணதமநந்தரவதிநா அந்தரதிகரணேந தந்நிர்ணயஸுஸத்பாதி: । * அந்தஸ்தததமோபதிததா * இதி தாவ-திராஜதே தூத்ரத் । தீக்ஷத்யதிகரணே — ஜகத்காரணஸ்ய த்ஸகல்பவிசேஷத்ரவணாத் தஸ்ய தூஸ்யத்வாத் ததாஸ்ரயதூதத் ஜக-

விஷய வாக்யங்களிலெல்லாம் சொல்லப்படுகிற தருமங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணங்களென்பது ச்ருதிபுராணாதிகளில் ப்ரஸித்தம்— என்கிற விதனையும் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்க. ஆநந்தமயத்வம், சூழித் துணைநூலாவ-தி-த்சுவம், புண்டரீகாக்ஷத்வம், அபஹதபாப்மத்வம், மோக்ஷார்த்த-உபாஸந விஷயத்வம், த்ரீமந்நாராயண விஷயத்வம், த்ரீமந்நாராயண தர்ம விசேஷங்களுக்கு இருப்பிடமான வஸ்துவே ஜகத்காரணமாகக் கூடியதென்று நிஷ்கர்ஷிக்கின்ற ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே உறைந்திருக்கின்றனென்பது ப்ராமாணிகர்களுக்கு அறிவரிதன்று.

ஆநந்தமயத்வம் நாராயணனுக்கே அஸாதாரண தர்மமென்று நிரூபித்தல்.

33. மேலே சொன்ன தர்ம விசேஷங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தவிர வேறு வ்யக்திகளிலே ஸம்ஸாவித மன்று என்கிறோம்; இதைப் பற்றி பிறர் கேட்கக் கூடும். ஆநந்தமயத்வம் நாராயணனுக்கே உரித்தென்று இப்படியும் ஒரு ராஜாஜ்ஞை யுண்டோ? என்று. இதற்குச் சொல்லுகிறோம். இதில் நாம் சொல்லுவது கிடக்கட்டும். உபநிஷத் ப்ரக்ரீயையும் ஸூத்ர ப்ரக்ரீயையும் எத்தகைத்தென்று பார்க்கவேண்டும். தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஆநந்தவல்லியில் * வ்யஸூரயம் வ்யஸூரவெஷ । யஸூரவ்யா-வாதிதேஷு த்வ த்நக: * என்கிற வாக்யமானது ஆநந்தமயனுக்கும் சூழித் துணைநூலாவ-தி-த்க்கும் ஜக்யத்தை அறுதியிடுகின்றது. இதில் ஜயமில்லையே. இனி ஆதித்ய மண்டலாரந்தர்வர்த்தியானவன் யாவனென்று பார்க்குமளவில், ஆநந்தமயாதிகரணத்திற்கு அடுத்தபடியாகவுள்ள த்ரீமந்நாராயணனத்தினால் இதை நிர்ணயிப்பது மிக வெளிதேயாகும். * த்ரீமந்நாராயணனாவதேஸாஸு * என்பது த்ரீமந்நாராயண ஸூத்ரம். ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு ஸங்கல்ப விசேஷாச்சரயத்வம் ச்ருதமாகையாலே அப்படிப்பட்ட வஸ்து அசேதநமாயிருக்க முடியாதென்று த்ரீமந்நாராயணனத்தினால் பிரதிபாதிக்கப் பட்டது.

அद्वैतिनाम् अवरदेवतासु प्रतिपत्तिरनुचितेति निरूपणम् ॥

३५. इदमिह विशेषतोऽवधेयम् । उपनिषदां सूत्राणां च व्याख्यानावसरे अद्वैतमतमुदभूतेषाम्—ये खल्विदानीमद्वैतिन इति व्यपदिश्यन्ते । एतेषां नारायणे द्वेषस्य वा देवतान्तरेषु भक्तेर्वा प्रसक्तिमात्रमपि नास्ति ; औचित्यं तु सुदूरतः । शैवमतम् अन्यत् , अद्वैतमतमितरत् । न तावदद्वैतिनामस्ति शैवव्यपदेशः । शैवा यदि दूषयन्ति नारायणम् , भूषयन्ति वा कृत्तिवाससम् , न तत्र विषयः । अद्वैतिनो नारायणद्वेषमधिवहन्तीति नेतोऽन्यदस्यनुचितं नाम । नारायणमणहाय देवतान्तराणामुपासनम् , नारायणस्य देवतान्तरैस्सह तौल्यप्रतिपत्तिश्च महापातकमिति शास्त्रघण्टापथः । पाञ्चरात्रागमे वैरशालिनोऽद्वैतिनः किं नु पुराणेष्वपि तथा ? वराहपुराणान्तर्गत कैशिकमाहात्म्ये * वासुदेवं परित्यज्य येऽन्यं देवमुपासते । तेषां गतिं प्रपद्येय यद्यहं नागमे पुनः ॥ * इत्यादिकम् अमी अपि पठन्त्येव खलु । न चैष विषयो वराहपुराणमात्रविश्रान्तः । वैदिकानामुपजीव्यानि प्रमाणानि यावन्ति सन्ति, तावत्स्वपि सत्यमभिव्यास एव ह्ययम् । यद्येते नास्माकं नारायणे विद्वेषः, नारायणे रुद्रे च निर्विशेषा भक्तिरस्माकमिति कथयेयुस्तर्हि नारायणद्वेषकार्यमेवैतदिति परमार्थं न जानन्तीति निष्पद्यते । सुवर्णे सीसके चास्माकं तुल्यप्रतिपत्तिरेवेतिवत् परदैवते अवरदैवते चास्माकं तुल्यप्रतिपत्तिरिति कथयन्तोऽमी सत्यमपहास्याः । विसृज्य नारायणं जघन्यदेवताया उपासनं यथा पातकमिति प्रत्यपादि शास्त्रेषु, तथैव जघन्यदेवतायां परदेवतातुल्यप्रतिपत्तिरपि पातकमेवेति हि निरधारि ॥

அத்வைதிகளுக்கு அவாதேவதைகளிடத்தில் ப்ரதிபத்தி கூடாதென்பது பற்றி.

35. விசேஷித்துச் சொல்லுகிறோ மிதனை. உபநிஷத்துக்களையும் ஸூத்ரங்களையும் வியாக்கியானிக்கும் போது அத்வைதிகளுக்கு அத்வைத வாதம் தோன்றியது; இது கிடக்க; இவர்களுக்கு நாராயணனிடத்தில் த்வேஷமுண்டாவதற்கோ, தேவதாந்தரங்களிடத்தில் பக்தி யுண்டாவதற்கோ ப்ரஸக்தியே கிடையாது. ஒளசித்யமும் கிடையாது. சைவமதம் வேறு, அத்வைதமதம் வேறு. அத்வைதிகளுக்கு சைவர்களென்கிற வியபதேசம் கிடையாதன்றோ. சைவர்கள் நாராயண தூஷணம் செய்வதிலும் தேவதாந்தரபூஷணம் செய்வதிலும் வியப்பில்லை. அத்வைதிகள் நாராயண த்வேஷம் வஹிக்கிருர்களென்பது மிகவும் அநுசிதம். நாராயணனைத் தவிர்த்து தேவதாந்தரங்களையுபாஸித்தல், நாராயணனை தேவதாந்தரங்களோ டொக்க மதித்தல் ஆகிய இரண்டும் மஹாபாதக மென்பது நூற் கொள்கை. அத்வைதிகளுக்குப் பாஞ்சராத்ராகமங்களில் தான் மாச்சரியம்; புராணங்களிலுமா அஃதுள்ளது? வராஹ புராணத்தின் உள்ளீடான கைசிக மாஹாத்மியத்தில் * வாஸு.. டேவா வாரித்யுஜ்ய யெ஽மஞ் டேவஜ்..பாஸுதெ | தெஷாம் மதிஃ ப்ரவக்ஷேய யஜ்..ஹா நாம டெ வு..நஃ || * இத்யாதிகளை இவர்களும் ஒதுகின்றார்களன்றோ. இவ்விஷயம் வராஹ புராணத்தில் மட்டுமே உள்ளதன்று. வைதிகர்களுக்கு உபஜீவ்யங்களான ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வியாபித்துள்ள விஷயமன்றோ விது. “எமக்கு நாராயணனிடத்தில் பகையில்லை” என்றும், “நாராயணனிடத்திலும் சிவனிடத்திலும் துல்யமான பக்தியை யுடையோம்” என்றும் இவர்கள் சொல்லுவார்களேல், இது நாராயணன் பக்கலில் த்வேஷ ப்ரயுக்தமே யென்கிற உண்மையை இவர்கள் அறிந்திலர் என்றே தேறி நிற்கும். ஸுவர்ணத்திலும் ஸீஸத்திலும் துல்ய ப்ரதிபத்தி யுடையோமென்பது போல, பரதேவதை யிடத்திலும் அவர தேவதைகளிடத்திலும் துல்ய ப்ரதிபத்தி யுடையோமென்பவர்கள் அபஹாஸ்யர்களே யாவர். நாராயணனைத் தவிர்த்து ஜகந்ய தேவதையை உபாஸிப்பது எப்படி பாதகமாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதோ அப்படியே

व्यावहारिकपारमार्थिकवादस्य अर्थशून्यत्वनिरूपणम् ॥

३६. एकमेव सत्यं वस्तु नान्यत्किमपीति वदतां मते विष्णुः, रुद्रः, स्कन्दः, विनायक इत्याद्य-
नेकदेवताभ्युपगमोऽपि विप्रतीपः । “व्यावहारिक भेदः खल्वयम्, परमार्थतो नैव खलु” इति कथ-
नमपि सर्वथा अर्थशून्यं वचः । अमी तावदत्र आर्जवेन न किमप्युत्तरमुदीरयितुमीशते । यानि यानि वस्तूनि
व्यवहारे सत्यानीत्यभ्युपेयन्ते तानि परमार्थतोऽपि सत्यान्येवेति शास्त्राणि घोषयन्ति । इदानीन्तना अद्वैतिनो
“भगवत्पादैः वैकुण्ठस्थानादिकमभ्युपगतमेव” इति लिखन्त्यसकृत् । अत्र आदिशब्देन अन्यान्यपि बहूनि
स्थानानि भूयांसि च वस्तूनि ग्राह्याणि भवन्ति । तानि परमार्थतस्सत्यानीत्यभ्युपगमो ह्यवर्जनीयः । यद्वस्तु काल-
त्रितयेऽपि विराजते तत्पारमार्थिकमेव, न तु व्यावहारिकम् । * न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे नराधिपाः ।
न चैव न भविष्यामस्सर्वे वयमतः परम् ॥ * इति गायत्र् भगवान् वासुदेवः किमसदर्थकथनेन प्रलोभयति
पार्थम् । * पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः यच्छ्रेयस्यान्निरिचतं ब्रूहि तन्मे * इति अज्ञानमोहितत्वं स्वस्य समु-
द्धात्य तन्निरुत्तये पारमार्थिकमुपदेशं प्रार्थितवते पार्थाय पारमार्थिकनित्यत्वमुपदिशन् भगवान् वासुदेवः
“अहं-त्वं-इमे-सर्वे-वयम्” इति उपदिशतीत्येतदवधेयं भृशम् । औपाधिको भेद एवात्र कथित इति कथनं

அவர தேவதையினிடத்தில் பரதேவதா துல்ய ப்ரதிபத்தியும் பாதகமாக அறுதியிடப்பட்
டுள்ள தென்பது புருஷத்தம்.

வ்யாவஹாரிக பாரமார்த்திக வாதம் பொருளற்றதென்று நிரூபித்தல்.

36. ‘ஒரே ஒரு வஸ்துதான் ஸத்யம்; வேறு எதுவும் கிடையாது’ என்பவர்களின்
மதத்தில், விஷ்ணு, ருத்ரன், ஸ்கந்தன், விநாயகன் இத்யாதி அநேக தேவதைகளை அங்கீ-
கரித்தல் மிகவும் முரணானது. “வ்யாவஹாரிகமான பேதமன்றோ இது; உண்மையில் ஒன்று
மில்லை யன்றோ” என்று இவர்கள் சொல்லுவதானது பொருளற்ற பேச்சேயாகும். இவ்
விஷயத்தில் இவர்களால் ஆர்ஜவத்துடன் விடையிறுக்க முடியாது. எந்தெந்த பொருள்கள்
வியவஹாரத்தில் ஸத்யங்களாக இசையப்படுகின்றனவோ, அவை உண்மையாகவே [பார-
மார்த்திகமாகவே] ஸத்யங்களென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றன. இக்காலத்தவர்
களான அத்வைதிகள் “பகவத் பாதர்கள் வைகுண்ட ஸ்தாநாதிகளை இசைந்தேயுள்ளார்
கள்” என்று பலநூல்களிலும் எழுதுகின்றனர். வைகுண்டஸ்தாநாதிகளென்கிற ஆதிசப்தத்
தினால் மற்றும் பல ஸ்தானங்களும் பல வஸ்துக்களும் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.
அவையெல்லாம் பாரமார்த்திகங்களாகவே உள்ளன வென்று அங்கீகரிக்க வேண்டியது அவ-
சியமேயாகும். எந்த வஸ்து பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமான மென்கிற முக்காலத்திலு முள்ளதோ
அது பாரமார்த்திகமே யொழிய வ்யாவஹாரிக மன்று. கீதையில் * நசுவவாஹா ஜர்து
நாஸம் நசுவம் நசுநே நராயிவாஃ | நசுவேவ ந ஹவிஷ்யாஹ்வெவ வயதஃ
வயதஃ || * என்று கூறின வாஸுதேவன் இல்லாத அர்த்தங்களைச் சொல்லி அர்ஜுநனை
மயக்குகின்றான்ல்லனே. * வுஜாதி சுவா யஜ-ஃ வஸ-ஃ குஹ வெதாஃ யசு ஸ்ரெயஸ்ஸுரானீழி-
தம் ஸ்ர-ஃ ஹி தநே || * என்று அர்ஜுநன் தன்னை அஜ்ஞாநகலாபிதனாக வெளியிட்டு அந்த
மருளைப் போக்கப் பாரமார்த்திகமான உபதேசம் செய்தருள வேணுமென்று கோரியிருக்-
கிறான். அங்ஙனம் கோரின அர்ஜுநனுக்குப் பாரமார்த்திக நித்யத்வத்தை உபதேசிக்கிற
வாஸுதேவபகவான் “அஹம், த்வம், இமே, ஸர்வே, வயம்” என்று பல வ்யபதேசங்களை
வகுத்திருக்கின்றனென்பது மிகவும் குறிக் கொள்ளத் தக்கது. ஒளபாதிக பேதமே இங்-
குச் சொல்லப்படுகின்ற தென்பது சிறிதும் பொருந்தாது. அப்படியானால் ஆத்மபேதம்

न कथञ्चिदपि संघटेत । तथासति आत्मभेदस्य अतात्त्विकत्वेन तत्त्वोपदेशसमये एवमुपदेशो न संगच्छेत ।
वन्दशूकेन दष्टः पुमान् किं मिथ्याप्रयुक्तेनौषधेन मन्त्रेण वा वीतशोको भवेत् । भगवदुपदेशश्रवणसमनन्तरम्
* नष्टो मोहः * इति, * स्थितोऽस्मि गतसंदेहः * इति च सानन्दं स्वात्मनो वीतकल्मषतां विज्ञापयन्नर्जुनः
किमहो अतात्त्विकोपदेशश्रवणेन तादृशो बभूव ? नैवम् मनसाऽपि मन्तुं युक्तम् ॥

आदिशङ्कराचार्याणां श्रीमन्नारायणभक्तिप्रकर्षप्रपञ्चनम् ॥

३७. भगवत्पादप्रणीते विष्णुसहस्रनामभाष्ये देवतान्तराणाम् अवरत्वप्रतिष्ठापनपूर्वकं श्रीमन्नारा-
यणपरत्वस्थापनं सूर्यसहस्रयुगपदुन्मेषसदृशं हि विभ्राजते । किमिति ते शिवसहस्रनामभाष्यं न प्राणैषुरिति
पृष्टाः प्रामाणिकाः 'तदात्वे शिवसहस्रनामस्तुतिर्नासीत्, परस्तादेव सा समजायत; अत एव तद्भाष्यप्रणयन-
प्रसक्तिर्नाभूत्तेषाम्' इति हि वदन्ति । तदास्तां नाम । पाञ्चरात्रागमप्रामाण्याधिकरणे * उत्पत्त्यसम्भवादिति
सूत्रमाष्ये "तत्र भागवता मन्यन्ते" इत्युपक्रम्य पाञ्चरात्रागमप्रमेयभूता विषयास्त्रय इति संगृह्य, तत्र द्वयो-
र्विषययोः स्वकीयां सम्मतिं प्रदर्श्य एकस्मिन्नेव तृतीये विषये वैमत्यं दर्शयन्ति भगवत्पादाः । स्वात्मसंमतत्वेन
दर्शितं विषयद्वितयं तावदेतत् । तत्रत्यानि तदीयानि वाक्यान्वेवोदाहरामः—

"तत्र यत्तावदुच्यते योऽसौ नारायणः प्रसिद्धः सर्वात्मा...इति तत्र निराक्रियते । यदपि तस्य
भगवतोऽभिगमनादिलक्षणमाराधनमजस्रमनन्यचित्ततया अभिप्रेयते, तदपि न प्रतिषिध्यते. श्रुतिस्मृत्यो

அபாரமார்த்திகமாகையாலே தத்துவத்தை உபதேசிக்கும் ஸமயத்தில் இங்ஙனே சொல்லு
கை கூடாது. பாம்பு கடித்த வொருவன் பொய்யாக ப்ரயோகிக்கப்பட்ட மருந்தினாலோ
மந்த்ரத்தினாலோ துயர் தீர்ந்துடுவனோ? கீதாசார்யன் செய்தருளின உபதேசங்களைக்
கேட்ட பின்பு "நஷ்டோ மோஹ:., ஸ்திதோஸ்மி, கதஸந்தேஹ:." என்றும் தான் கல்மஷ மற்
றொழிந்தவனாகக் களித்துக் கூறுகின்றானே அர்ஜுனன்; அபாரமார்த்திகமான உபதேசம்
கேட்டா வீதகல்மஷனாயினன்? நெஞ்சாலும் இப்படி நினைக்கத் தகாது கிடர்.

ஆதிசங்காசார்யருடைய நாராயண பக்தியை விளக்குதல்.

37. பகவத்பாதர் இயற்றிய விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் தேவதாந்தரங்
களுக்கு அவரத்வத்தை நிலைநாட்டி மூர்மநாராயணனுக்குப் பரத்வம் ஸ்தாபித்திருப்பது
கதிராயிராமிரவி கலந்தெறித்தா லொப்ப விளங்கா நின்றது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்
திற்கு பாஷ்யம் செய்த பகவத்பாதர் சிவஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு ஏன் பாஷ்யம் செய்யவில்லை
யென்று வினவினால், "அப்போது சிவஸஹஸ்ரநாம ஸ்துதியில்லை; பிற்பட்ட காலத்தில்தான்
அஃது உண்டாயிற்று; ஆதலால்தான் அதற்கு பாஷ்யம் செய்யப் ப்ரஸக்தியுண்டாக வில்லை"
என்கிறார்கள். அது நிற்க. பாஞ்சராத்ராகம ப்ராமாண்யாதிகரணத்தில் * உத்பத்த்ய
ஸம்பவாத் * என்கிற ஸுத்ரபாஷ்யத்தில் "தது லாமவதா உநுனெ" என்று தொடங்கி
பாஞ்சராத்ராகம ப்ரமேயங்களான விஷயங்கள் மூன்றென்று ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றுள்
இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி, மூன்றாவதான ஒரு விஷயத்தில்
மட்டும் வைமத்யம் காட்டியுள்ளார் பகவத்பாதர். தமக்கு ஸம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு
விஷயங்கள் இவை;—(இங்கு அவருடைய பங்க்திகளையே உதாஹரிப்போம்.)

"தது யதூவஹுத யொஸௌ நாராயண: வுஸிவ: வரஜாதா வாவதா
...உதி, தஸ நிராகியத. யஹி தஸு லாமவதா உஸிவதாதி" உக்ஷணநாரா

“**श्रीश्वरप्रणिधानस्य प्रसिद्धत्वात्**”— इति । श्रीमतो नारायणस्यैव परदेवतात्वप्रतिष्ठापनप्रगल्भा भगवत्पादा इति न कदाऽपि विस्मर्तव्यम् । ईश्वरादिसामान्यशब्दसत्तास्थलेषु वासुदेवनारायणादिविशेषशब्दविन्यासतो व्याख्यातारश्च भगवत्पादा एव प्राथमिकाः । उपरिष्ठादुदाहृते उत्पत्त्यसंभवाधिकरणभाष्यवाक्ये ‘भगवतो नारायणस्य अभिगमनादिलक्षणमाराधनमजस्रम्’ इत्यत्र “अनन्यचित्ततया” इति यदलेखि तत्र तावदन्धा भवन्त्याधुनिकाः । रुद्रादिष्वन्येष्वपि चित्तं येषाम्, तैः क्रियमाणं श्रीमन्नारायणाराधनं कथमनन्यचित्तकृतं भवेदिति नैतदालोचयन्ति हन्त । ननु सपरिवारस्य नारायणस्याराधनमभिध्यानं वा अनन्यचित्ततां न भञ्जयितुमलमिति चेत् ; रुद्रादिषु श्रीमन्नारायणपरिवारत्वप्रतिपत्तिरस्ति चेत्कुशलिन एवैते ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

शाङ्करगीताभाष्यसूक्तिविशेषप्रदर्शनम् ॥

३८. श्रीशङ्करभगवत्पादा विष्णुभक्ता वा ? शिवभक्ता वेति विचार्य निर्धारणमावश्यकमिह । श्रुதி-
तिहासपुराणाद्यशेषप्रमाणविशेषेषु भगवद्गीता प्राथमिकं स्थानமலङ्करोतीति सर्वनिर्विवादமிदम् । भगवान्
स्वयमेव गायतिस्मेति महीयान् हि विशेषोऽस्याः । स च भगवान् श्रीमन्नारायण इति महाविष्णुरिति च
प्रथितः परमपुरुष एवेति सर्वे चात्र वैदिकाः समकण्ठाः । एतादृशे गीताशास्त्रे श्रीमहाविष्णोः परत्वं देवता-

யந ஜஸு உநநு வித்ததயா சுவிஸுயதெ, தடிவி ந பூ த்ஷிபுதெ । ஸூதி
ஸூதெநாஸீஸாஸு ஸீயா நஸு பூவிலகவாஸு.” என்பன அவருடைய பாஷ்யபங்க்
திகள். இவற்றால், ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பாரம்ய ப்ரதிஸ்டாபனத்தில் பகவத்பாதர் ஊக்க
முடையவரென்பது மறக்கத் தக்கதன்று. ஈஸ்வராதி ஸாமான்ய சப்தங்களுள்ள விடங்
களில் வாஸுதேவநாராயணாதி விசேஷ சப்தங்களை யிட்டு வியாக்கியானம் செய்யத்
தொடங்கினவரும் பகவத்பாதரே யாவர். மேலே யெடுத்துக் காட்டின உத்பத்த்யஸம்ப
வாதிகரண பாஷ்ய பங்க்தியில் “ஹவதொ நாராயணஸு சுவிமுநாதிநுக்ஷண-
ஜாநாயந ஜஸு” என்றவிடத்தில் “சுநநுவித்ததயா” [அநந்யசித்ததயா] என்
றெழுதப்பட்டுள்ளதில் இதாநீந்தனர்கள் கண்முடிகளா யிருக்கின்றனர். ருத்ராதிகளான
அந்யர்களிடத்திலும் சித்தத்தை வைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணராதநம் அநந்ய
சித்த க்ருதமாக எப்படியாகு மென்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்கமாட்டிற்றிலர். நாராயண
னைப் பரிவாரத்தோடுங் கூட ஆராதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அநந்யசித்தத்வத்
திற்கு ஹஞ்ஜக மாகுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக் கூடும். ருத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமந்
நாராயண பரிவாரத்வ ப்ரதிபத்தி குறையற்றதாகில் குசலமேயாகு மிவர்களுக்கு.

ஆதிசங்கராசார்யருடைய கீதாபாஷ்ய ஸூக்தி விசேஷங்களைக் காட்டுதல்.

38. சங்கரபகவத்பாதர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவபக்தரா? என்று விசாரித்து நிர்ணயிக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருதிதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த ப்ரமாண விசேஷங்களுள் பகவத்கீதையே முன்னணியில் நிற்கின்ற தென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. எம் பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து பணித்த தென்கிற மிக்க சிறப்பன்றோ இதற்குள்ளது. அப்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே யென்றும் இரில் ஸகல வைதிகர்களும் ஏககண்டர்களே யாவர். இதில் விப்ரதிபத்தி கொண்ட வைதிகர் ஒருவருமில்லை. இத்தகைய கீதாசர்ஸ்தரத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவதாந்

தரங்களின் அவர்தவமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10—8). * சுஹம் ஸவ-ஹு
புலவொ உதஸவ-ஹு. புவத-ஹு * என்றவிடத்தில் சங்கரபாஷ்ய பங்க்தி இது
காணீர்;— “சுஹம் வரஹு ஹ வரஹு ஹேவாப்யு, ஸவ-ஹு ஜமதஃ புலவஃ—
உததிஃ | உத ஸவ ஹிதிநாஸ சூபாமொவாஹாமருக்ஷணம் விசூயாஸ உஹ
ஸவ-ஹு ஜமதஃ புவத-ஹு.” இத்யாதி. மூலத்தில் நாராயணபதமோ விஷ்ணுபதமோ
ச்ருதமாகாத விடங்களிலெல்லாம் நியமேந விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்களை
யிட்டே பாஷ்ய மியற்றுகிறார் பகவத்பாதரென்பது ஒரிடத்திலும் வ்யபிசரியாத விஷயம்.
(9—22) * சு நந்யாஸூரிஜயனொ ஜாடி * என்றவிடத்தில் “வரஹு ஹேவம் நாராயணம்...
பய-ஹு வரஹு... தெஷாம் வரஹு-ஹி-ஹி” என்று பாஷ்யமிட்டிருக்கின்ற
பகவத்பாதர் ‘பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் யாவரோ அவர்களே
உண்மையறிவாளிகள்’ என்று காட்டிவராதார். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்குப் போல ருத்ர
னுக்கும் பாரம்ய முண்டு என்கிற வாதத்தை ஸஹிப்பவரல்லர் பகவத்பாதர். ஸ்ரீமந்நாராய
ணவ்யதிரித்த தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் கீதையில் இல்லாமற்
போகவில்லை. (7—20.) * காஹேஹேஷு ஹேஷுஃ ஹுதஜதாநாஃ ப்ரபடிஷேந நு
ஹேவதாஃ * என்று தொடங்கிச் சொல்லிவருகையில் * சுஹவதஃ ஹம் தெஷாம் தஜி-
வத்யுஷ்டேயஸாடி * என்று தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தின்
முடிவில் பகவத்பாதர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரமபக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர்
பெருக்க வைக்கின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கிய மிது காணீர்:— “ஸவம் ஸஹே
வ்யாபாவெ ஜாஹே ந ப்ரபடிஷே சு நஹமறாய; சுஹொ வரஹு கஷ்டதாம்
வத-ஹு! உத்யு நுக்ரோஸம் ஹி-ஹி ஹவாநு.” என்று. ஸ்ரீமந்நாராயணனை
பஜிப்பவர்களுக்கே அநந்தாஷ்ய பலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்

வகாச இत्यवगच्छन्तोऽपि क्षुद्रफललिप्सया देवतान्तराणि भजन्ति हन्तेति भगवान् वासुदेवः स्वयमाक्रन्दतीति साक्षात्कृतवन्तो हि भगवत्पादाः ।

39. तत चैकादशोऽध्याये विश्वरूपप्रदर्शनम् यत्समघटत, तदेतत् देवतान्तराणामवरत्वं करतला-
मलकवत्कर्तुमेव खलु । तत तावत् तृतीयश्लोके 'भगवन् ! त्वमेव परमेश्वर इत्येतत्सत्यमेव ; तत् साक्षा-
त्कर्तुकामस्य मम वैष्णवरूपप्रदर्शनं त्वया कर्तुं शक्यं वा !' इत्यर्जुने स्वाभिप्रायं सूचितवति * पश्यादित्यान्
पसून् रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा * इति स्वकीयदिव्यमङ्गलविग्रहैकदेशोऽवस्थितान् अशेषानपि देवान् अवलो-
कयेति समदर्शयन्नारायणो भगवान् । अथ तदनुगृहीतेन दिव्येन चक्षुषा अवलोकितवानर्जुनः * पश्यामि देवां-
स्तव देव देहे * इत्युपक्रम्य विधिरुद्रपावकादिसकलदेवतागणस्य वासुदेवदिव्यतनौ स्वात्मना दृश्यमानतामभि-
दधे । एतस्य इन्द्रजालत्वानुक्त्या अद्वैतं निर्मूलितमभूत् । देवतान्तरपारम्यवादस्तु सुदूरतोऽपास्तः । नारा-
यणादन्या काचन देवता एवं नाम विश्वरूपम्, स्वात्मनि नारायणस्य निलीनतां च किमहो समदर्शयत् ?
संदर्शयितुं च वा किं प्रभवति । * रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च । गन्धर्व-
यक्षापुरसिद्धसंघा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ * इत्यसौ श्लोको हि विशिष्य रुद्रादीनामखिलाना-
मवरत्वमवधारयितुमलम् ।

களுங்கூட கூடத்ர பலன்களை விரும்பி தேவதாந்தர பஜனம் செய்கிறார்களே ! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டழுது கீதறுவதாக ஸர்க்காத்தகரித்தன்றோ பகவத்பாதர் இதை யெழுதியுள்ளார்.

39. அதிலேயே பதினோராமத்யாயத்தில் விச்வரூபக்காட்சி யென்பது வடிபித்திருப்ப தானது தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுதற்கே பன்றோ. அதில் மூன்றாவது சுலோகத்தில்—“ பகவானே ! நீயே பரமேச்வரனென்பது உண்மையே ; அதைக் கட்கூடாகக் காண் விரும்புமெனக்கு உன்னால் வைஷ்ணவரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமா ? ” என்று அர்ஜுநன் தனது கருத்தை ஸுசிப்பித்தவளவில் * பசூநாபித்யாந பசூநாபித்யாந பசூநாபித்யாந * என்று தன்னு டைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தினேக்கேதத்திலோடுங்கியிருந்த ஸ்மஸ்த தேவர்களையும் காணுமாறு காட்டிக் கொடுத்தருளினன் ஸ்ரீமந்நாராயணன். பிறகு அவனருளிய திவ்ய சகஸ்ஸஸாலே கண்ட அர்ஜுநன் * பசூநாபித்யாநா தவ ஷெவ ! ஷெவெ * என்று தொடங்கி ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸ்கல தேவதா கணங்களையும் அத்திருமேனியில் காண் பதாகப் பேசினன். இதை இந்திரஜால் மென்று சொல்லாமையினாலே அத்வைதவாதம் அடியறுப்புண்டது. தேவதாந்தர பாரம்ய வாதமோ நெடுந்தாரத்தில் தள்ளப்பட்டோ ழிந்தது. நாராயணனில் வேறுபட்ட தொரு தேவதை இங்ஙனே விச்வரூபம் காட்டித் தன் பக்கலில் நாராயணன் நிலைநாடியிருக்கும் படியைக் காட்டிற்றுண்டோ ? காட்டத்தான் முடி யுமோ * பசூநாபித்யாந வஸவொ யெ வ வஸாயொ விஸுஸாயொ நொ பசூநாபித்யாந வஸாயொ * என்று மிந்த சுலோகமானது விசேஷித்து ருத்ராதிகளின் அவரத்வத்தை அறுதியிட்டு நின்றதாயிற்று.

திவ்ய தேசாநுபவம்

(மலைநாடு)

குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூர்த் திருப்பதி யெம்பெருமானோடே ஆழ்வாராதிற தலைமகட்குப் புணர்ச்சி நேர்ந்துவிட்டதாக அனுமானமாய்த் தெரிவின்றதென்று தாயாரிடம் தோழி தெரிவிப்பதாக அமைக்கப்பட்ட கருமாணிக்க மலைமேல் என்னும் பதிகத்தில் இரண்டு செய்யுள்கள் முன்னிதழில் விளக்கப்பட்டன. மூன்றாவது செய்யுள் முதலாக இனி விவரிக்கலாகிறது.

3 புழுமிவள் நின்றுபாப் பகல்

முதற்பாட்டிலே அவயவங்களின் அழகு பேசப்பட்டது: இரண்டாம் பாட்டிலே ஆபரணங்களின் அழகு பேசப்பட்டது. இவற்றைக் கேட்ட தாய்மார் 'இவையிருந்தாலும் செளர்யவீர்ய பராக்ரமங்கள் அமைந்திருக்க வேண்டாவோ? அவையுண்டோ? என்று கேட்க: அதைப்பற்றியும் தலைமகள் வாய்வுருவுகின்றாளென்று சொல்லுகிற இப்பாட்டில், பண்டு ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே சீதாபிராட்டியானவள் இராமபிரான் செய்தருளிய "கரனோடு தூடணன்றன் உயிரை வாங்கி" என்னப்பட்ட கரதூஷண வதத்தில் ஈடுபட்டு அப்பெருமானது செளர்யவீர்ய பராக்ரமங்களிலே தோற்று "தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம், பபூவ ஹ்ருஷ்டாவைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்னும்படியே அணைத்துக்கொண்டாளென்று கேட்டிருந்தோம்: அப்படியே இப்பெண் பிள்ளையும் திருப்புவியூர்த் தலைவன் திருவாழி திருச்சங்கு முதலான திவ்யாயுதங்களை யணிந்துகொண்டு போர்க்களத்திலே சென்று புக்கு அரக்கரசர்களைத் தொலைத்தருளும் பேராற்றலை இரவும் பகலும் இடைவிடின்றிப் புகழ்ந்து கூறு நின்றாள்: இதனாலும் இவளுக்கு அத்திருப்பதி யெம்பெருமானோடே ஸம்பந்தம் நிகழ்ந்ததாகத் தோன்றுகின்றது என்றாளாயிற்று.

4 ஊர்வனம் கிளர்சோலையும்.

திருப்புவியூரின் வளங்களைச் சொல்லத் தொடங்கி "வண்டின முரலுஞ்சோலை மயிலினமா ளுஞ்சோலை கொண்டல் மீதணவுஞ் சோலை குயிலினங்கூவுஞ்சோலை அண்டர்கோனமருஞ்சோலை" என்றப்போலே சோலைகளின் வளத்தைச் சொல்லுவது, வயலடங்கலும் கரும்பும் செந்நெல்லுமாய் வளர்ந்திருக்கு மழகைச் சொல்லுவது, அங்கு உழுவது நடுவதாய்ச் செல்லுமழகைச் சொல்லுவது, சுற்றிலும் நீர்நிலைகள் குழந்திருக்குமழகைச் சொல்லுவதாய் இப்பெண்பிள்ளை பேசுமழகைகளை என் சொல்லுவேன்? இவ்வளவேயோ? அத்தலத்துப் பெருமானுடைய ஆபத்ஸகத்வம் [அடியார்களின் ஆபத்துக்களைப் போக்கி உதவுந்தன்மை] என்னும் திருக்குணத்திலே ஈடுபட்டு, அப்பெருமான் ஸரலலோகங்களையும் பிரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்துக் காப்பாற்றிப் பிறகு வெளிநாடு காண உமிழ்ந்த செயலையும் சொல்லா நின்றாள்: இவையெழிய வேறு பேச்சு ஒன்றுமறியாள்: இவை சொல்லும்போது இவளுடைய வடிவு ஆபரணம் பூண்டாற்போலே விளங்குமழகும் அப்ரமேயமானது: இவற்றாலும் இவளுக்குத் திருப்புவியூர்ப்போடு கலவி நேர்ந்திருக்கவேணும் போல் தோன்றுகின்றது - என்றாளாயிற்று தோழி.

5 புனையிழைகளணிவும்

நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக்கு முதன் முதலாகத் தோன்றிய உரை திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளானென்னுமாமிரியர் அருளிச் செய்த ஆரூயிரப்படி யென்பது. அதில் இச்செய்யுளுக்கு ஸாரமாகவுரைத்தது இது காணீர்:—

"அவன் ஸௌந்தரிய சீலாதிசுணங்களை யுடையனானவன்? வேறே யொருவனைத்தேடி அவனுக்குக் கொடுக்கக்கடவதாய்ச் செல்லா நின்ற பின்பு இனிச் செய்யலாவதில்லையென்று தாயார்

சொல்ல, தோழியானவள் இயற்கையிற் புணர்ச்சியைச் சொல்லுகை ஈடன்றியேயிருக்கச் செய்தே இவளை இழக்கிறோம் என்னும் அச்சத்தாலே முன்னமே திருப்புவியூர் முனைவனான ஸர்வேச்வரன் இவளோடே புணர்ந்தருளினானென்கிறாள்" என்று.

தோழியானவள் தலைவியிடத்து மூன்று விசேஷங்களை யெடுத்துக் கூறி இவளுக்குத் திருப்புவியூர்ப் பெருமானோடு கலவி நேர்த்திராவிடில் இங்ஙனே காணவொண்ணாதென்று தன்னுடைய அனுமானத்தைத் திடப்படுத்துகின்றாள். அம்மூன்று விசேஷங்களாவன :—

1 புனையிழைகளணிவும்

ஆபரணங்கள் நாம் பூட்டினபடியே யிருந்ததோ? அப்படியில்லையே. கலைத்துப் பூண்டபடி காணா நின்றதே.

2. ஆடையுடையும்

கூறையுடையும் நாமுடுத்தினபடி இல்லையே. முகத்தலை பார்த்து உடுத்ததாயோ இருக்கிறதா? வேறுபாடு தெரியவில்லையா?

3. புதுக் கணிப்பும்

இவளது வடிவிலே பிறந்த புதுமைகள் தெரியவில்லையோ? இதற்கு முன்பு கோடை யோடின பயிர்போலே யன்றோ இருந்தது! இப்போது நீர் பாயந்த வயல்போலே காண்கிறதில்லையோ?

நின்று நினைக்கப்படுக்கால் நினைவும் நீர்மையதன்று இவட்கு இது

எம்பெருமானுடைய படிகளையே நினைக்க முடியாதபோது அவன் திறத்து ஈடுபட்டாருடைய படிகள் நினைக்க முடியாவென்பது சொல்லவேணுமோ? நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல்லே என்ற திருவாக்கிலேயே இப்பாசரமும் வெளிவந்தபடி பாரீர்.

ஆக. புனையிழைகளணிவும் ஆடையுடையும் புதுக்கணிப்பும் பார்க்குமிடத்து திருப்புவியூர்ப்பன் திருவருட் கடலில் மூழ்கினவளே யிவளென்று நிலையிடத்தட்டில்லை யென்றாளாயிற்று.

6. திருவருள் மூழ்கி வைகளும்

பிராங்குச நாயகியாகிற இத்தலைவியின் அதரம் முன்பு இருந்தபடியும் இப்போதிருக்கிறபடியும் காணமாட்டீர்களோ? அதரத்தில் பழுப்புக்கு அடியறியமாட்டீர்களோ? திருப்புவியூர்ச் சோலைகளில் வளரும் கமுகம் பழத்தின் பழுப்புப்போலே யிராநின்றபடி பாரீர்: அவ்வூர்ப் பெருமான் தன்னுடைய அழகையும் எளிமையையும் காட்டி இவளை ஈடுபடுத்திக்கொண்டா னென்பதற்கும், இவளுக்கு அவனோடு கலவி நேர்த்துவிட்டதென்பதற்கும் அடையாளம் ஒன்றிரண்டல்லவே: நீங்களே நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்கலாமெயென்றாள் தோழி.

வைகளும் திருவருள் மூழ்கி

திருப்புவியூர்ப் பெருமானுடைய திருவருட்கடலிலே அத்தலைவி மூழ்கப்பெற்றது இன்று நேற்று என்னலாயிருந்ததோ? நெடுநாளாகவேயன்றோ இவளுக்கு இத்தொடர்பு நேர்த்து வருவது. அவனும் இவளைத் தன்னுடைய ஸௌந்தரிய ஸௌலப்பியங்களைக் காட்டியன்றோ அகப்படுத்திக் கொண்டது. அவனுடைய பற்றுதல் இவள் திறத்து ஒரு மடை செய்திருக்கைக்கு அடையாளம் செவ்வனே யுள.

இது நீ எப்படியறிந்தாயென்று கேட்கிறாயோ? சொல்லுகேன் கேளாய்.

மெல்லியல் செவ்விதழ் கமுகொண் பழத்தது

மெல்லியலான இப்பெண் பிள்ளையின் அதரமானது அழகிய கமுகம் பழம் போலையிரா நின்றது: இது கொண்டு ஐயமற அறியலாயிரா நின்றதில்லையோ? என்றுளாயிற்று. இங்கு 'கமுகொண் பழத்தது' என்னுமல் "திருவருட் கமுகொண் பழத்தது" என்றதை நோக்கிப் பேராசிரியர்கள் பணித்திருப்பது பாரீர்: "திருவருட் கமுகென்று சிலவுண்டு: அதாவது, நீராலே வளருகையன்றிக்கே பெரிய பிராட்டியாரும் ஸர்வேச்வரனும் கடாகழிக்க, அந்நால் வளருவன" என்பது ஈடு முப்பத் தாரூயிரப்படி யருளிச் செயல்.

7. மெல்லிலைச் செல்வ வண் கொடிப்புல்க

திருப்புவியூரிலுள்ள அஃறிணைப் பொருள்களுங்கூட ஒன்றோடொன்று கலந்து பரிமாறி வாழா நிற்கு மியல்வைக் கண்டு இத்தலைவியும் அத்திருப்பதியப்படுதே கலந்து வாழப் பெற்றாளென் றிருள் தோழி. இச்செய்யுளின் முதலடியில் கமுக மரத்திலே வெற்றிலைக் கொடி படர்ந்திருக்கை யாகிற சேர்த்தி கூறப்பட்டது. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் அருளிச் செய்த [ஸ்ரீரங்க நாச்சியார் துதியான] ஸ்ரீ குணரத்ன கோசத்தில் (சீலோகம்-3) "அநுகல தநுகாண்டாளிங்கன..." என்பதில் ஸ்ரீரங்கநாதனைக் கற்பகத் தருவாகவும் ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரைக் கற்பகக் கொடியாகவும் உருவகப்படுத்திக் கூறியிருப்பது இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

இதற்கு மேல் தென்றலானது வாழைத் தோப்பிலே புகுந்து புறப்பட்டுத் தென்னந் தோப் பிலே வீசா நின்றதென்று சொல்லுகிறவிதனால் இதுவு மொரு அழகிய கலவியென்றுகாட்டினபடி. ஆக இப்படிப்பட்ட வாய்ப்பு அமைந்த தலத்தில் இத்தலைவியும் தானாகந்த விஷயத்தை அணையப் பெற்றது வியப்பன்றே. ப்ராப்தமேயன்றோ என்றுளாயிற்று.

8. மடவரலன்னைமீர்கட்கு

திருப்புவியூரில் வைதிகச் சடங்குகள் மலிந்திருக்கு மழகைக் கண்டும் இவள் அவ்ஜூர்த் தலைவன் திறத்து ஈடுபாடு கொண்டாளென்றிருள் தோழி. தாய்மார் தோழியை நோக்கி "இப்பெண் பிள்ளையை நாங்கள் உன் கையிலே காட்டிக் கொடுத்திருக்க, இவள் இங்ஙனே கை கழிந்து செல்லும்படி நீ எங்ஙனே விட்டிருந்தாய்?" என்று கேட்க: அதற்குத் தோழி விடை கூறுவ தாகவும் அமைந்துளது இப்பாட்டு.

அன்னைமீர்கட்கு என் சொல்லிச் சொல்லுகேன்?

இவள் எனக்கு அடங்கியிருக்குமவள் என்பேனோ? இவளுடைய கள்ளச் செய்கைக்கு நானும் கூட்டாயிருந்தே னென்பேனோ? இவள் என்னை மீறிச் சென்றாளென்பேனோ? என்ன பாகரமிட்டுச் சொல்லுவேன்? எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லையே! என்று கையை விரிக்கிருள் தோழி.

மல்லைச் செல்வ வடமொழி மறைவாணர்

தமிழ் வேதத்திலே ஊன்றியிருக்கு மித்தலைவி வடமொழி வேதம் வல்லார் வாழுமிடத்திலே ஊற்றங்கொண்டாள். இங்குச் சில மருமங்கள் தெரிவிக்கலாகின்றன. ஆசாரிய ஹிருதயமென்னும் திவ்வியமான நூலிலே (42) "வடமொழி மறையென்றது தென்மொழி மறையை நினைத்திறே" என்பது ஒரு குர்ணை. இதன் கருத்து என்ன வென்றால்; மறை என்று வேதத்திற்குப் பெயர்; வேதம் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ளதென்பது உலகமறிந்தது; ஆகவே, மறைவாணர் என்றாலே போதுமா யிருக்க 'வடமொழி மறை' என்றது தமிழ் வேதமு முண்டென்று நினைத்தன்றோ? பிரதி கோடியில் லாதபோது இப்படி விசேஷிக்க வேண்டுவதில்லையே யென்கை.

இதற்குமேல் ஆராயத்தக்க தொன்றுண்டு. தென்மொழி மறைக்கு ப்ரவர்த்தகரான இவ்வாழ்வார் வடமொழி மறையிலே அநாதரவு காட்டாமல் மிக்க ஆதரவு காட்டியிருப்பது இவ்வாழ்வார் பரமவைதிகர் என்பதை முதலிக்கும். இது கொண்டே ஆழ்வார் ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் உபயவேதாந்தப் பிரவர்த்தகர்கள் என்னும் விருதை வறிக்கின்றனர். வடமொழி தென்மொழி வேதங்களாகிய உபய வேதங்களையும் ஒருங்கே ஆதரிப்பவர்கள் ஆழ்வார்களைப் போற்றுங்குடியினரேயாவர்.

அன்றியும், இங்கு “வடமொழி மறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல் வான்புகை போய்த்திட விரும்பிலமர் நாட்டை மறைக்கும்” என்றருளிச் செய்திருப்பது வைதிக கருமங்களில் ஆழ்வார் தமக்குள்ள ஆதரவையும், அக்கருமங்களை யனுட்டிக்கும் அந்தணர்களிடத்துத் தமக்குள்ள பக்தியையும் நன்கு புலப்படுத்தும். திவ்வியப் பிரபந்தங்களில், நீர்வளம் நிலவளம் மாடமாளிகை மதிட்கோபுரச் சிறப்புகள் முதலானவற்றை வருணிப்பதுபோல, ஆங்காங்கு வாழும் அந்தணர்களின் அதிசயங்களையும் வருணிப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தை வருணிக்கின்ற குலசேகராவாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் “அந்தணர்களொரு மூவாயிரவரேத்த” என்றும், “மூவாயிர நான்மறையாளர் நானும் முறையால் வணங்க” என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். அத்தலத்தில் மூவாயிரவர் பிராமணர்கள் இருந்தார்களாகவுள்ள பிரசித்தி திவ்யப் பிரபந்தத்திலேறியிருக்கின்றது. இவ்வாழ்வாரும் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றூறென்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியை வருணிக்கின்ற “வார்கடாவருவி” யென்று தொடங்கும் பதிகத்தில் “அமர்ந்த சீர் மூவாயிரவர் வேதியர்கள் தம்பதி அவனி தேவர் வாழ்வு” என்று அத்தலத்திலும் மூவாயிரவர் வேதியர்கள் பெருமேன்மையோடு வாழ்வதாக அருளிச் செய்துள்ளார். இவ்வாழ்வார் தாமே திருவல்லவாமென்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியைப் பாடுமிடத்தும் “பாடு நல்வேதவொலி பரவைத் திரை போல் முழங்க, மாடுயர்ந்து ஓம்புகை கமழும்” என்று வேதவேள்விச் சிறப்புகளைப் பேசியுள்ளார்.

திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவாக்கில் “நல்ல வெந்தழல் மூன்று நால்வேதம் ஐவேள்வியோடாறங்கம்வல்ல வந்தனர்” என்றும் “அங்கமாறைந்து வேள்வி நால்வேத மருங்கலை பயின்று எரி மூன்றும் செங்கையால் வளர்க்கும்” என்றும் இத்தகைய பாசுரங்கள் விசேஷமாக வெளிவருகின்றன. இப்போது குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர்ப் பாசுரமும் அந்தக் கணக்கிலே பொலிகின்றது. திருவல்லவாழ், திருச்சிற்றூறு, திருப்புலியூர் என்னுமித்தலங்கள் மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளாகையாலே அவ்விடங்களில் சவேதமிருத்திகையினாலாகிய ஊர்த்வபுண்ட்ரமணியும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்களென்றும் அன்னவர்களை யே ஆழ்வார் பாடினரென்றும் சொல்ல இயலாது. பிராமணிகள் அப்படிச் சொல்ல நினைபார்கள். இந்த நூற்றாண்டிலும் சில பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னமும் அந்தக் க்ஷேத்திரங்கள் அந்தணர்கள் என்னத் தக்கவர்களுக்கன்றி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு உறைவிடமல்ல.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் அந்தணர்களென்றும் அவனி தேவர்களென்றும் நிலத்தேவர் குழு வென்றும் புகழ்ந்திருப்பது பொதுவாக பிராமணர்களையே யென்பது தத்துவம். வியாக்கியானங்களில் வைஷ்ணவர்களென்று சில விடங்களில் காணப்பட்டாலும் அதற்கு விஷ்ணு பக்தர்களென்பது முட்டுமே பொருளென்று கொள்வது. ஆழ்வார்கள் விசாலமான மனப்பாங்குடையவர்களாகையாலும் பிராமண அபிமானமும் வைதிக பகஷ்பாதமும் மிக்கவர்களாகையாலும் எவரே லுமவர்கண்டிருந்தது கழுத்தளவிலேயன்றியே நாபியளவுமாகி, வர்ணாச்ரம தருமங்களில் ஊன்றினவர்களும் விஷ்ணுபக்தர்களான பிராமணர்களைக் கொண்டாடியுள்ளார்களென்று தெறிற்று.

தமிழ் வேதத்திற்கு நோக்கு அர்ச்சாவுதார கைங்கரியம். வடமொழி வேதத்திற்கு நோக்கு யஜ்ஞயாகங்கள். அவ்வடமொழி வேதம் வல்லவர்கள் நெருப்பிலே நெய்யையிட்டு ஹோமங்கள் பண்ண, அதிணிந்து கிளம்பின பரித்திரமான புகையானது விண்ணுலகமளவும் வளர்க்து அங்குள்ள விமானசாரிகளின் கண்ணை மறைக்கின்றதாம். இவ்வுயர்வு நவீற்சியினால் யஜ்ஞயாகங்களின் சிறப்பு

தீவ்ய தேசாநுபவம்

மட்டும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகக்கொள்க. இங்ஙனே சிறப்பாக வைதிக கருமங்கள் நடைபெறுமிடமான திருப்புவியூரிலே திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய பெருமானது திருநாமமல்லது வேறொன்று சொல்லவறியாத விவள் அப்பெருமானையே மணவாளனாகக் கொண்டாளென்னுமிடத்து ஐயமுண்டோ? என்றளாயிற்று தோழி.

10. அன்றி மற்றொருபாயமென் ?

இத்தலை திருப்புவியூரப்பனுடைய கலவியைப் பெற்றாளென்னுமிடத்திற்கு ஒரு விதமான கண்ணழிவும் சொல்லமுடியாத நல்லடையாளமுண்டென்று முதலிக்கொள் தோழி.

இவள் அந்தண்குழாய் கமழ்தல் அன்றி மற்றொருபாயமென் ?

இவளுடம்பிலே திருத்துழாய்ப்பரிமளம் கமகமவென்று கமழா நின்றபடியைக் கண்டீர்களில்லையோ? என்னுடம்பிலாவது உங்களுடம்பிலாவது திருத்துழாய் நாறுகின்றதோ? எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் அணைந்தாலல்லது திருத்துழாய் கமழ் ப்ரஸக்தியுண்டோ? இவளுடம்பில் திருத்துழாய் கமழ்வதனால் நிச்சயிக்கப்படுவது இன்னதென்பதை இரண்டு மூன்று நான்காமடிகள் தெரிவிக்கின்றன. மலைபோல அசைக்க முடியாத மாடங்களும் மாளிகைகளும் திரள் திரளாக யிக்கு, தென்திசைக்குத் திலகம் போன்று விளங்கா நின்ற திருப்புவியூரிலே நின்ற மாயப்பிரானுடைய திருவருளுக்கே இவள் இலக்காயினளென்பதை நிச்சயிக்கத் தட்டுண்டோ? இது நீங்களும் இசையத்தக்க நல்லடையாளமன்றோ வென்று தோழி சொல்லித் தலைக்கட்டினாளாயிற்று

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

விலாஸ அறிவிப்பு

நமது லஹரியின் தலைமையாசிரியராகிய ஸ்ரீ காஞ்சிபுரம் ஸ்வாமி 15—12—60 முதல் மார்கழி முடிய சென்னைமாநகரிலேயே உப்பட்டூர் ஆழ்வார் செட்டியார் ராமாநுஜகூடத்தில் எழுந்தருளியிருப்பராதலால் ஒருமாத காலம் வரை விலாஸம்:

P. B. ANNANGARACHARYA,
48, Govindappa Naick St., Madras—1.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to:—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam,

To

Sri